

Sygn. akt II Ka 92/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 lipca 2020r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 24.07.2020r.

sprawy A. L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z 22.01.2020r.

sygn. akt II K 625/18

I. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za

postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza

mu opłatę za to postępowanie w kwocie 600 złotych.

Marek Ziółkowski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 92/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kole z dnia 22 stycznia 2020r., sygn. akt II K 625/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:	# zasadny
2.		# częściowo zasadny
3.	a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez niewłaściwą ocenę dowodów i wyciągnięcie błędnych wniosków z prawidłowo ustalonych dowodów, tj. zeznań świadków, jak również opinii biegłego, podczas gdy znajduje się w nich szereg sprzeczności w kluczowych dla uznania winy oskarżonego kwestiach, mimo iż Sąd zauważył szereg niekonsekwencji i sprzeczności zawartych w zeznaniach, jak również w opinii wskazującej iż oprócz oskarżonego w samochodzie znajdowały się również inne osoby, potwierdzają to również zeznania świadków, którym sąd dał w pełni wiarę, iż oskarżony znajdował się na miejscu pasażera;	# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
	b) art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 i 424 k.p.k. polegającą na fragmentarycznej, jednostronnej analizie i dowolnej ocenie dowodów, rozstrzygnięcia wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, oparciu przekonania o winie oskarżonego na podstawie przypuszczeń, co skutkowało błędnym ustaleniem, że materiał dowodowy ujawniony w sprawie stanowił dostateczną podstawę do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska;	

c) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie oczywistych wątpliwości na korzyść oskarżonego, które to wątpliwości dotyczą zarówno samego prowadzenia przez niego pojazdu jak i stężenia alkoholu we krwi i obecności osób trzecich w samochodzie A. (...);

d) art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez wydanie wyroku skazującego mimo braku spełnienia wszystkich znamion czynu zabronionego, określonego w art. 178a k.k., w szczególności niespełnienia znamienia prowadzenia pojazdu mechanicznego przez oskarżonego, podczas gdy całokształt zgromadzonego materiału dowodowego powinien prowadzić do wniosku, iż nie było w niniejszej sprawie możliwości ustalenia, że to skazany był w stanie nietrzeźwości w dniu zdarzenia, prowadząc rzekomo samochód;

e) niedopuszczalną zmianę zarzutu, bez zwrotu aktu oskarżenia, ustalając, iż do wypadku doszło 25 maja 2018 r., choć w zarzutach widnieje data 25 maja 2014 r. i Sąd nie ustalił godziny zdarzenia i również nie zażądał tego od oskarżyciela w trybie uzupełnienia zarzutów, co miało wpływ na ocenę materiału i ocenę jego wiarygodności;

f) art. 193 § 1 k.p.k., gdyż opinia biegłego z badania DNA i śladów krwi nie wykluczyła kierowania samochodem A. (...) przez innych mężczyzn, obcych nie spokrewnionych z oskarżonym, a ślady DNA oskarżonego są obok tych obcych śladów również na poduszce powietrznej.

Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia:

a) zupełnie sprzeczne z zasadami logiki jak ustalił Sąd, że w tak krótkim czasie między godziną 22:03, a 23:30 mieli świadkowie –H. W. (1) oraz T. W. (1) – znaleźli się w miejscowości B., jadąc motocyklem, a po 27 minutach, a może 7 minutach miał być w zajeździe w miejscowości P.. W szczególności, iż świadek T. W. (1) po drodze musiał zaprowadzić motocykl wraz z H. W., zabrać samochód oraz pojechać po H. W., a później po Ł. C. i dojechać do zajazdu. To jakieś 60 km i 4 postoje, licząc od B. przez miejsce zamieszkania H. W. i Ł. C. oraz drogi do P.. W związku z powyższym nie mogli oni znaleźć się w tak krótkim czasie w zajeździe, w tak ustalił Sąd;

b) zupełnie sprzeczne z zasadami logiki są ustalenia Sądu jakoby oskarżony zrezygnował z dowiezienia do miejsca zamieszkania, w szczególności iż jak wynika z wiadomości sms, jak również zeznań świadków H. W. (1) i T. W. (1) dojechali oni na miejsce umówionego spotkania w B. około 22:00 i wyjechali stamtąd po około 20 minutach;

c) wątpliwości budzą również badania na stężenie alkoholu we krwi, zgodnie z zasadami logiki stężenie alkoholu nie mogło w tak krótkim czasie wzrosnąć z poziomu 0,67 mg/l do 1,35 mg/l, nawet jeżeli był w fazie wzrostu, lecz wg zeznań policjantów stan nietrzeźwości spadł. Co więcej przy stężeniu 1,35 mg/l i większym oskarżony nie byłby w stanie kierować samochodem A. (...), oceniając jego stan kilka godzin przed wypadkiem i dojazdem do tego miejsca;

d) Sąd wyciągnął błędne wnioski jakoby drzwi od strony kierowcy

nie mogły się otworzyć, podczas gdy dokumentacja fotograficzna jak również zeznania świadków nie wskazują na powyższą okoliczność, a jednocześnie oskarżyciel nie zakwestionował dowodu w postaci śladu na ciele oskarżonego po pasie bezpieczeństwa, znajdujący się na prawym ramieniu;

e) Sąd błędnie ocenił zeznania świadka A. i wynikające stąd konsekwencje oraz błędne ustalenia. Sąd wbrew szczególnym zeznaniom L. A. uznał, że świadek ten samochód prowadzony przez M. T. wraz z trzema osobami choć L. A. mówił o dwóch osobach i czasie po 22:00 do 23:00, a M. T. był na miejscu po 23:00 tego dnia i jest to nieusunięta wątpliwość, przypisana na niekorzyść oskarżonego;

f) Sąd całkowicie pominął kwestię, iż na poduszkach powietrznych znajdujących się w samochodzie znajdowały się ślady DNA jeszcze dwóch niespokrewnionych mężczyzn, co wspiera opis świadka A., że podjechał naprzeciw jego samochód z mężczyznami, po krzyku który usłyszał tuż po 22:00 i przed 23 odjechali zaś S. M. zeznał, że przyjechali o 11 lub po 11 przed północą na miejsce zdarzenia i nie było tam nikogo oprócz oskarżonego;

g) Sąd błędnie ocenił zeznania T. W. i H. W., którzy gdyby wyjechali po 22:13 lub 22:18 z B.to mogli dojechać do zajazdu przez 23 już we troje na co nie ma żadnego dowodu poza zeznaniami wyżej wskazanych świadków;

h) Sąd zupełnie pominął ustalenie kiedy doszło do zdarzenia, a mogło to być po 22:00, a przed 23:00 (zeznania L. A.), zaś M. T. i S. M. podali, że przejeżdżali obok miejsca

	<p>zdarzenia ok. 23:00 lub tuż po 23:00. Policjanci i W. T. zeznali, że policja była na miejscu zdarzenia po 20 minutach, więc do zdarzenia musiało dojść przed 23:00;</p> <p>i) Sąd nie ustalił jaką drogą miałby jechać oskarżony do miejsca wypadku z B. i czy była to droga prowadząca do jego domu w K., a zdjęcie pojazdu na przystanku nie wskazuje, z której strony nadjechał samochód A. (...) przed uderzeniem w przystanek.</p> <p>Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary oraz środków karnych za czyn przypisany oskarżonemu poprzez nieuwzględnienie przy wymiarze kary postawy oskarżonego, motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania się po jego popełnieniu, ponadto dolegliwości spowodowanych wymierzoną karą i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na okres 5 lat przez Sąd I instancji znacząco przekraczają stopień winy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem</p>		

dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.

Sąd odwoławczy dokonując kontroli odwoławczej podzielił stanowisko Sądu meriti, iż w sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie sprawstwa oskarżonego, a zarzuty skarżącego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, w sprawie nie istnieją jakiegokolwiek dowody, w tym zeznania świadków wskazujące na okoliczność, iż z oskarżonym w samochodzie w chwili zdarzenia znajdowały się osoby trzecie, w tym świadek H. W. (1) czy świadek T. W. (1). Świadek L. A. (2) nie widział bezpośrednio uderzenia pojazdu w przystanek autobusowy, zatem nie mógł stwierdzić ile osób znajdowało się w samochodzie w chwili zdarzenia. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji prawidłowo przyjął, iż osoby trzecie które widział świadek A. byli to świadkowie M. T. (2), S. M. (2), E. P. i W. T. (2), którzy po uprzednim minięciu miejsca zdarzenia, zawrócili swoim samochodem, by sprawdzić co się stało na miejscu kolizji. Dodatkowo świadkowie ci nie widzieli w pojeździe ani w jego pobliżu osób trzecich, mimo iż udali się w stronę miejscowości M., by odszukać ewentualnych uczestników zdarzenia. Świadkowie H. W. (1) i T. W. (1) kategorycznie zaprzeczyli, by

uczestniczyli w przedmiotowym zdarzeniu, prowadząc pojazd należący do oskarżonego, a obrońca zdaje się pomijać okoliczność, iż badania DNA wykluczyły obecność śladów biologicznych H. W. (1) oraz T. W. (1) w samochodzie A. (...). Również wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie na całym etapie postępowania były niekonsekwentne, bowiem z zeznań świadków wynika, iż początkowo oskarżony twierdził, że samochód prowadził T. W. (1), który zbiegł z miejsca zdarzenia, by następnie zapewnić świadków o tym, iż on sam był kierowcą pojazdu.

Z kolei w odniesieniu do twierdzeń obrońcy o pojawiających się w sprawie wątpliwościach dotyczących sprawstwa oskarżonego, które winny zostać rozstrzygnięte na jego korzyść wskazać należy, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady domniemania niewinności. Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd słusznie uznał, iż nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie tego, że

oskarżony A. L. swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona zarzucanego mu przestępstwa, w tym że prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości. W świetle powyższego, całkowicie niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd orzekający art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Niezasadny okazał się powielany przez obrońcę zarzut w zakresie niedopuszczalnej zmiany zarzutu, bez zwrotu aktu oskarżenia w zakresie zmiany, iż do zdarzenia doszło w dniu 25 maja 2018 r., a nie jak wskazano w akcie oskarżenia 25 maja 2014 r. Z treści aktu oskarżenia bezsprzecznie wynika, iż do zdarzenia doszło w dniu 25 maja 2018 r., natomiast wskazanie w treści zarzutu roku 2014 r. należy postrzegać jedynie w kategoriach omyłki pisarskiej, co było sygnalizowane przez Sąd orzekający. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, iż w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów (k.23) została wskazana prawidłowa data, tj. 25 maja 2018 r., zatem w przedmiotowej kwestii nie zaszły jakiegokolwiek wątpliwości co do daty działania sprawcy. Z kolei kwestia czasokresu, w którym doszło do zdarzenia wynika z dokumentacji Policji, w tym z notatki urzędowej sporządzonej na okoliczność przeprowadzonej interwencji funkcjonariuszy, wezwanych na miejsce zdarzenia. Jednocześnie należy podkreślić, iż wskazanie dokładnej godziny wraz z minutami nie jest możliwe w przedmiotowej sprawie, bowiem nie ma naocznych świadków zdarzenia, mogących wskazać dokładny czas, a Sąd orzekający opierał swoje ustalenia na świadkach pośrednich, tj. osobach, które przybyły na miejsce zdarzenia już po uderzeniu pojazdu w wiatę przystanku i uczynił

to w najbardziej wnikliwy sposób, jaki był możliwy w realiach niniejszej sprawy.

Nieuzasadniony okazał się również zarzut obrazy art. 193 § 1 k.p.k., bowiem z próbek pochodzących z poduszki powietrznej wyodrębniono profil DNA, należący do oskarżonego, co świadczy bezspornie o tym, iż to on kierował pojazdem, a następnie nie mogąc wydostać się z pojazdu od strony kierowcy, przemieścił się na miejsce pasażera.

Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej nie dopatrył się jakichkolwiek uchybień w stanie faktycznym, ustalonym przez Sąd orzekający. Wbrew twierdzeniom obrońcy nie budzi wątpliwości, iż oskarżony zrezygnował z tego, by świadek H. W. (1) odwiózł go do domu, o czym świadczy wiadomość sms, wysłana przez oskarżonego do świadka, w której poinformował go, iż inny kolega załatwił mu transport. Okoliczność, iż świadek H. W. (1) i T. W. (1) czekali na oskarżonego w umówionym miejscu wynika jedynie z tego, iż oskarżony poinformował mężczyzn o swojej decyzji późno, już po ich przybyciu na miejsce, czego dowodzi również wysłana do oskarżonego wiadomość, że świadkowie czekają na miejscu oraz kolejna, że niepotrzebnie przyjechali i jedynie zmarnowali paliwo. Nie można również podzielić wątpliwości obrońcy w zakresie stężenia alkoholu we krwi oskarżonego. Wszystkie trzy badania alkoholu, które wykazały kolejno 0,67 mg/l, 1,57 mg/l i 1,35 mh/l w wydychanym powietrzu były ważne, a przy ich przeprowadzaniu nie stwierdzono jakichkolwiek nieprawidłowości. Z kolei twierdzenie obrońcy, iż

oskarżony przy stężeniu 1,35 mg/l i większym nie byłby w stanie prowadzić pojazdu stanowi subiektywną opinię skarżącego, tym bardziej iż świadkowie zgodnie zeznali, iż oskarżony po ich przybyciu na miejsce zdarzenia podejmował próby, by uruchomić pojazd i odjechać. Nie ma również racji obrońca, podnosząc, iż drzwi od strony kierowcy faktycznie dało się otworzyć, bowiem wbrew twierdzeniom skarżącego na zdjęciu numer 2 (k. 72) ewidentnie widać, iż drzwi od strony kierowcy przygniecione są boczną ścianą przystanku oraz częścią dachu, który spadł na samochód. Ponadto o fakcie zablokowanych drzwi zeznawali konsekwentnie świadkowie M. T. (2), S. M. (2), E. P. i W. T. (2). Jednocześnie skarżący nie wskazuje na jakiej podstawie zeznania świadków T. W. (1) i H. W. (1) nie zasługują na wiarę w zakresie w jakim wskazali o której godzinie dojechali do zajazdu, tym bardziej iż świadkowie nie ukrywali, iż nie są z całą pewnością wskazać dokładnej godziny, a jedynie orientacyjny czas. Ponadto całkowicie niezasadnie skarżący podnosi, iż Sąd orzekający nie ustalił jaką drogą jechał oskarżony, podczas gdy z w uzasadnieniu wyroku Sąd meriti wprost wskazał, iż oskarżony A. L. postanowił samemu wrócić do domu swoim samochodem, jadąc z B. do swojego domu w miejscowości K., dystans ten wynosił około 15 km, a w miejscowości N. oskarżony stracił panowanie nad kierowanym samochodem. Na marginesie należy zauważyć, iż sąd nie jest związany orzeczeniem wydanym przez Sąd Rejonowy w Kole w sprawie II W 450/18 (wyrok z 12.03.2019r.), tym bardziej, że materiał dowodowy uległ poszerzeniu (w szczególności opinia

KWP w P. z zakresu genetyki sądowej).

Kierunek apelacji obligował Sąd odwoławczy do dokonania kontroli w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary, jednakże również w tym zakresie Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek nieprawidłowości. Niezasadny okazał się zarzut w zakresie rażącej niewspółmierność wymierzonej kary oraz środków karnych. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Chodzi tu o tak istotne różnice ocen, że dotychczas wymierzoną karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa rażąco niewspółmierną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną przez

sąd pierwszej instancji, a karą, która powinna zostać wymierzona w instancji odwoławczej w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Kontrola instancyjna nie wykazała, by wymierzona oskarżonemu A. L. kara grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych w wysokości po 30 złotych każda, jak również środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B prawa jazdy na okres 5 lat oraz wysokość orzeczonego świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych była sankcją rażąco niesprawiedliwą. Wbrew twierdzeniu obrońcy, Sąd orzekający wziął przy jej wymiarze wszystkie dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k., w tym również okoliczności dotyczące oskarżonego, na które wskazał obrońca. Nie można zgodzić się ze skarżącym iż kara wymierzona we wskazanym wymiarze przekracza stopień winy oskarżonego, bowiem oskarżony swoim zachowaniem w sposób rażąco naruszył podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a czyny tego rodzaju winny spotykać się ze zdecydowaną reką wymiaru sprawiedliwości.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji skarżącego, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wina oskarżonego, wymierzona kara i środek karny oraz rozstrzygnięcie o świadczeniu pieniężnym i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo oskarżonego i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przypisanego mu czynu. Wymierzona przez Sąd I instancji kara grzywny jest odpowiednia do stopnia winy oskarżonego, nie przekracza możliwości majątkowych oskarżonego, a ponadto spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze. Sąd nie dopatrył się uchybień w zakresie wymierzonego środka karnego, jak również w zakresie orzeczonego świadczenia pieniężnego, jak również w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach za postępowanie przed Sądem I instancji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 636 §1 k.p.k., w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, wobec nieuwzględnienia apelacji, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych (ryczałt za doręczenia) i wymierzył oskarżonemu za postępowanie odwoławcze opłatę w kwocie 600 złotych.

7. PODPIS
Marek Ziółkowski

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. L.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana